

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939994256/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Den Forklaring maa Du lade Dig nøie med, angaaende dette Spørgsmaal. Nu videre!

»Skal det aandelige Klosterliv forstaaes saaledes, at Du aldrig vil gifte Dig? Hvad vil Du da gjøre, om Du kommer til at elske en Mand?« Kjære, jeg haaber, jeg skal komme til at elske mange Mænd, og saa vil jeg takke Gud, som har skabt dem og mig, fordi han paa saa mange Maader giver sig tilkjende for os. Men Du mener vel, hvis jeg bliver forelsket? Du vil vist lee, naar jeg siger, at jeg snarere kunde forelske mig i en yndig ung Pige, end i en Mand. Der er saameget Uskjønt ved Herrerne, som generer mig. Iøvrigt kan jeg kun sige, at jeg hverken vil gifte mig idag eller imorgen, eller rimeligviis nogensinde. Nu kommer No. 3 af Dine Spørgsmaal: »Du er forberedt paa at blive misforstaaet, ja endog forhadet; men siig mig, har Du ogsaa betænkt at Du vil blive gjort latterlig? Din hele Idee vil blive anset som et Sidesykke til den bekjendte Kamp med Veirmøllerne! Har Du Mod til at fremstille Dig for Verden som en kvindelig Don Quixote, thi saaledes vil Du blive betragtet?«

Jo, jeg har virkelig betænkt dette, og jeg er desuagtet fast i min Beslutning. Det maa være uendelig tungt at være latterlig af Naturen, men den Omstændighed, at jeg har Valget, giver mig Mod til at lade mig ansee for en Caricatur. Lad Folk troe hvad de ville! Jeg føler, at det er Liv af Guds Liv, som flammer i mit Bryst, og i denne Troe har jeg Styrke til at foragte Verdens Dom. Naar Hensyn til Andres borneerte Anskuelser bandt min indre Frihed, eller paa nogensomhelst Maade hindrede mig i min Væren og Virken – da maatte jeg hade dem, saa vist som jeg elsker Friheden og Livet. Nu derimod holder jeg af Andre, som af mig selv, og med Guds Hjælp, skal jeg ogsaa være istand til at være dem til Nytte, og leve for dem!

Den 20de.

Du beklager Dig, over at jeg saa sjældent skriver. Du har Ret, men jeg har ogsaa Ret, naar jeg umuligt kan skrive, blot fordi En venter Brev fra mig. Jeg maa have noget Morsomt at fortælle, eller jeg maa være inspireret, kort sagt, naar jeg skal skrive, maa det være

fordi jeg paa ingen Maade kan lade det være. Intet er mig saa forhadet, som den Stiil i Breve: Saa gik vi derfra, derhen, hvor vi toge os det eller det for o.s.v. I denne Tid gjærer ogsaa saa meget i mine Tanker, som ikke er, og kanske aldrig bliver klart nok, til at fremstilles for Dine satiriske Øine, saa hvis her ikke passerer noget, som kan opvække min Skrivelyst, kan det vare længe, til dette Brev kommer afsted.

Jeg er idag i ubeskrivelig godt Humeur, jeg troer fordi jeg har drillet Madam Star, som aldrig kan opgive sin Lyst til at anfælde mig med Spydigheder. Hun drog saa ivrig tilfældts mod en Mand, som forrige Foraar forlod sin Kone og Naalefabrik, for at gaae med som Frivillig, at jeg, der fandt at Manden havde gjort sin Pligt, paatog mig hans Forsvar. »En gift Mand,« sagde hun, »har ingen anden Pligt, end at sørge for sin Kone og sine Børn.« – Nei, svarede jeg, intet Forhold i Verden kan løse ham fra hans Forpligtelser mod Fædrelandet! Den Kone, som er egoistisk nok til at ville trænge sig imellem sin Mand og hans Ære og Samvittighed, hun gjør sig der ved uværdig til at han skulde tage Hensyn til hende. »Aa,« udbrød hun i en spodsk Tone: »Lad os nu bare blive paa Jorden!« – Ja, svarede jeg, hvem der ikke kan komme høiere, vil jeg ogsaa raade til at gjøre en Dyd af Nødvendigheden. – Hun tilgiver mig det aldrig! Havde hun endda havt den Fornøielse at hævne sig! Men hendes Forsøg herpaa gik det ikke stort bedre med. Det var da aparte! Udbrød jeg lidt efter, om noget, som blev sagt, jeg har glemt hvad det var. »Ja, De er jo rigtignok aparte, Frøken Raphael,« svarede hun. – Saa er det Vorherre, der maa bære Skylden, og hvad han gjør, siger man jo, er veigjort. Han har vel selv faaet for meget af det Almindelige, og husket paa det gamle Ordsprog: Afvedling er Livets Kryderi. – Siden kom vi til at disputere om en ung Dames Udseende, som hun fandt smuk, og jeg styg. Blandt andet sagde jeg at det skjæmmede hende, at hun loe saa meget: Det er saa taabeligt, naar En altid gaer og leer, uden at noget Menneske kan begribe hvorfor. Det var virkelig ingen Skose! Jeg tænkte ikke paa, at alle, som komme i Præstegaarden, have den Skik, fra det Øieblik de træde ind ad Døren, ligetil de gaae, at lee uafledigt af Madam Stars Vittigheder; det faldt mig først ind, da hun svarede i sin spydige Tone, som jeg ikke undlod at gjengælde.